

SURT CADA TRES SETMANES

SUBSCRIPCIÓ	
Població.	5'00 ptes. l'any
Fora	6'00 " "

Dels articles en són responsables llurs autors. - No es retornen els originals. - Anuncis, esqueles i remesos a preus convencionals - - - -

DE CARA A PONENT

SUARA acabem de celebrar el primer aniversari de la proclamació de la República Espanyola. El dia 14 d'Abril de 1931, jornada memorable en la història dels pobles ibèrics. la Catalunya tiranitzada i rebel sempre contra els Borbons era la primera en desempallegar-se d'aquell jou, i el primer ciutadà de Catalunya, Francesc Macià, en representació del poble que li havia donat la confiança, proclamava la República Catalana, molt abans de que al mateix Madrid fos proclamada la República Espanyola.

Aquella República Catalana incipient, era el fruit de moltes generacions lluitadores; de 1714 ençà, mai s'havia apaivagat a Catalunya l'ansia de llibertat. En el simbòlic altar de la Pàtria, s'havia mantingut sempre el llengoteig tremolós del foc sagrat de la terra mare. A través del temps, una generació trametia a l'altra el deure de mantenir aquest foc.

Eren les dones catalanes que, al peu del bressol, vetllaven el son de llurs infants amb cants melosos de la nostra terra. Eren els poetes amarats per la llum del geni que, amb la llengua apresada en el bressol cantaven himnes d'amor i de dolor a la Pàtria esclava, desvetllant arreu d'arreu on es trobés un català, el sentir del deure a complir, bregant per les justes reivindicacions de Catalunya. Eren els músics que, guarnint meravellósament les corrandes populars, feien néixer aquella música tan nostra que sembla talment feta per sorolls naturals i harmoniosos, recollits pels pobles i pels camps de Catalunya. Eren els artistes tots que, en els moments de llur inspiració, es sentien atrets vers l'expressió del sentiment patriòtic. Erem tots els catalans que, al preferir parlar la llengua vernacle a cap altra, expressàvem ço que mai ni homes ni lleis no podran destruir: la personalitat d'un poble.

Aquella República Catalana incipient—dèiem més amunt—assenyalà la fi d'una pila d'anys d'opressió humiliant. Catalunya trencava les cadenes de l'esclavatge, i amb ella tota Espanya es desentenia de la fracassada Monarquia per a implantar un règim de llibertat i de justícia: la República Espanyola.

Catalunya, que no havia pogut assolir els seus drets en règim monàrquic, podia desenvolupar-se lliurement en el règim de democràcia que representava la República Espanyola. Catalunya podia fer una realitat els seus anhels, fent obra conjunta amb els altres pobles ibèrics.

Fou convingut que Catalunya manifestaria les seves aspiracions en un Estatut que seria sotmès a l'aprovació del Parlament espanyol. Redactat que fou, el poble l'aprovà amb entusiasme.

Avui, la seva discussió a les Corts va a començar; Catalunya viu uns dies de gran transcendència. I hom veu amb joia, com després de les lluites que per divergències doctrinals s'havien descapdellat entre nosaltres, els nostres representants polítics, bandejant tendències i ressentiments, s'han aplegat sota la bandera barrada per a fer obra conjunta de patriotisme i fer prevaldre la voluntat de Catalunya amb la íntegra aprovació dal seu Estatut.

Com en els dies que precediren a l'adveniment de la República, el poble torna a vibrar, fiblat per l'emoció patriòtica.

No hauria de quedar ni un sol català sense sentir aquesta emoció. La responsabilitat patriòtica que plana damunt l'actual generació catalana, ens exigeix que, deixant a una banda les idees doctrinals que ens puguin separar, ajuntem tots la flama del nostre entusiasme a la gran foguera que crema en l'altar de la Pàtria, i girant-nos de cara a Ponent, procurant que la veu nostra no tingui ni l'urc dels dèspotes ni el to pidolaire dels captaires, sinó la serenor i la fermesa de qui té la convicció de bregar per una causa noble i justa, cridem ben fort:

¿¿Volem l'Estatut íntegre??

Tot per Catalunya

ALGÚ, segurament molts, deuen pensar que el moviment polític selvatà iniciat en plena Dictadura i que culminà el dia 30 d'Abril, quedava satisfet ocupant els seus representants, els llocs directius de la vila, amb les conseqüències personals que, d'aquest fet, havien d'esdevenir-se'n. Es molt raonable que pensin així, molts dels que havien intervingut en les lluites polítiques d'última hora i de més enllà, i possiblement, molts dels que feien el paper d'espectadors. Les alternatives d'agitació política local que recordem, o que n'havem estat assabentats, no es reduïen a altre cosa que a dit canvi de persones. Es per tant lògic que, els que desconeixen el desenvolupament de tal moviment, el considerin una continuació de tants d'altres i estiguin convençuts, que la finalitat perseguida toca ja al seu fi, i que la única preocupació dels actuals dirigents, serà la de que no els hi sigui arrebatat el lloc per els del grup contrari.

Aquesta és generalment la característica de les lluites de poble. Lluites de banderia, que procuren buscar suport en qualque organització forana que, a canvi dels vots del remat els proporciona el tracte de preferits en els organismes oficials, a l'objecte d'atacar l'enemic emboscats en aquestes aventajoses posicions. La lluita llavors s'exten a les avant-sales d'aquests organismes, en les quals, els dos bàndols es disputen d'esser-ne els més afavorits.

Recolza les nostres anteriors suposicions, l'ofensiva combinada que dies passats iniciaren els elements oligàrquics, avui allunyats de la direcció de la vila, la qual té el vell caràcter de lluites de rebotiga i de desocupats, que assenyalen, que predominà durant molt de temps en aquesta vila, i que avui troba el suport d'un partit, en altre temps desacredi-

tat, espanyolista ahir, amb ribets de catalanista perdona-vides avui, i rejuenit amb el vell caciquisme que ara es posa hipòcritament al costat de la República, per la mateixa raó que ahir ho estava al costat de la Monarquia: per l'afany de manar; completa l'anterior quadre d'influències, la d'un partit genuïnament català, que fa temps que ha oblidat la seva primordial finalitat. Dits elements locals, no es cansen de traslladar-se a la ciutat i amb la més constant perseverança esmolen els seients de qualque centre oficial, posant en pràctica aquella política d'influències que tant bé manejava a la província l'Anselm Guasch (a. C. s.) i que té els seus continuadors.

No es creguin els esmentats senyors, que els actuals homes de l'Ajuntament tinguin d'esmerçar el temps i les pessetes del Municipi, en comissions a la ciutat per a desfer les margingales dels altres. Mai trobaran competidors en el seu desig de captar-se la benevolença de qualque organisme oficial. Els homes que avui representen la vila, inspiren la seva actuació en la justícia, i mentre així actuïn tenen l'opinió selvatana al seu costat, i aquesta, quan calgui, és la que es manifestarà on sigui necessari, per a desemmascarar les amagades intencions de dits *altruïstes* veïns.

El moviment polític local que ha portat els actuals homes a l'Ajuntament, no pot entretenir-se en fer el joc a cacics d'aquí o de fora. El nostre moviment s'inicià amb un esclat de ciutadania, contra els que detentaven les manifestacions espirituals dels selvatans i de Catalunya. El dit moviment no fou, ni és, de banderia, ni remat, és, com havem dit, de ciutadania, d'idealitat. Per això els que no senten cap idealitat, no pogueren amalgamar-se amb nostre esperit lliure i de respecte a tothom que en sigui

mereixedor. Per a establir aquesta idealitat, primerament s'havia d'enderrocar l'obstacle que privava l'expansió espiritual de nostre poble, el caciquisme governant, i a aquest fi, es dedicaren tots els esforços. Enderrocat l'obstacle, calia sanear, destruir, si, destruir tot l'engranatge que el feia moure, i, seguidament, començar l'obra constructiva, de posar la nostra vila, en tots els ordres, en el lloc que la Pàtria li demana. Completa la primera finalitat pel poble, a l'Ajuntament, inspirat per aquest, li toca portar a terme la de sanejament i estructuració de la nova modalitat vilatana.

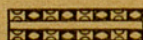
La feina de sanejament i organització, és tan extensa, que pot absorbir l'actuació del present Ajuntament, completada amb la preparació de la nova fisonomia selvatana, que comporta la construcció de les escoles, que, amb una organització addient, no sols instrueixin, sinó que principalment eduquin, i, que siguin en el successiu, el far lluminós a qual llum s'aclareixin els problemes locals de l'esperit i es resolguin aquells altres que les necessitats de la vida individual selvatana, presenta com a conflictes en el treball de tots els dies.

Tot ço, fet per Catalunya, que vol dir amor a la vila, a la llibertat, a la democràcia i a la justícia, que resumim, tenint respecte a tothom, sigui la que sigui la seva manera digna de pensar.

Que posin dits senyors la lluita en aquest pla, que procurin superar les finalitats del nostre moviment i llavors ens eliminaran amb dignitat, tenit-los-hi, tots, quelcom d'agrair.

Ara, aquests senyors, amb la seva actuació, no fan altra cosa que manifestar una vegada més la seva incompetència palesada abastament en la llarga època que governaren nostra vila.

Huc.

S'ha dit a BRUM que no representa tota l'opinió selvatana. BRUM ho fa constar així mateix.

BRUM no tan sols no té interès en representar cert sector d'opinió selvatana, sinó que s'averkonyiria de que aquesta opinió s'hi sentís representada algun moment.

BRUM no representarà mai els que foren els més fermes puntals del caciquisme selvatà, els que foren els causants del desastre administratiu del nostre Municipi, els que pretenien ofegar tot sentiment de catalanisme i ciutadania dels selvatans, els que, si haguessin pogut dominar tota la vila, avui encara s'hi hauria de proclamar la República, els que només els interessa el govern de la vila per a fins particulars, els que ara exigeixen democràcia quan ells solament governaren amb absolutisme i que són tots aquests senyors del seny i la ponderació que tot sovint ens pinten «Uns aimants de la cultura», «Uns selvatans patriotes», etc. etc., des de «La Veu de Tarragona» o de «Diario de Reus».

MIRATGES

Les plaques del Portal d'Avall

DES del dia 14 d'Abril de l'any passat fins al 14 d'Abril d'enguany, en la paret cantonera del Portal d'Avall hi havia un lloc buit.

En temps de les dictadures, a un costat i altre de l'entrada al Carrer Major hi havia unes plaques blavoses que pretenien donar un nom a la Plaça i perllongar el del Passeig.

Tots ens recordem bé prou que aquelles plaques una nit foren arrencades per unes mans desconegudes i mentre uns aplaudien el fet, altres el qualificaven de barroer.

Si avui encara hi fossin, segurament que tots els selvatans deuriem sentir-nos-en averkonyits. Aquella *Plaza de D. José Nicolau*, per molt respectable que particularment fós aquest Sr., que de passada podem dir que aquí gairebé ningú no coneixia, ens faria recordar la baixa política d'intriga i favoritisme que, capitanejada per persona que ocupava un alt càrrec a Tarragona, tenia *sucursal* en molts pobles de la Comarca i qual influència maligna, quedà ben palesada a casa nostra amb el desastre administratiu en què es trobaren les coses públiques el 14 d'Abril.

Aquella placa blavosa posada a l'entrada mateixa del Carrer Major era un vergonyós estigma de servitud incrustat en el front de la nostra Vila.

I si la una era un estigma indesitjable, la que hi havia a l'altre costat era la profanació d'una paraula que hauria d'ésser sagrada. Deia, remarquem-ho

bé: *Paseo de la Paz del Protectorado*. Amb aquest nom, el govern dictatorial volia eixugar els ulls amarats de llàgrimes de les milers de mares espanyoles que amb el cor adolorit ploraven el fill mort en terres africanes; amb aquest nom es volia esborrar de la ment de tots els espanyols l'espectacle frapant d'aquells camps eixorcs, sembrats de cadàvers insepulsts; amb aquella *Paz* es tractava de fer més lleu el sofriment dels que ben a desgrat seu es veien obligats a anar a mantenir-la amb les armes a la mà.

Hem dit que es veien obligats i cal dir també que encara s'hi veuen. El poble sempre ha estat i serà sempre rebel contra aquesta imposició. Per damunt de totes les conveniències polítiques (que algun cop s'han convertit en particulars) el poble detesta la guerra i vol la pau, però no una *Paz* disfregada, que exigeix al jovent marxar a llunyes i inhospitalàries terres amb greu perill de la vida i amb la inquietud i la sofredença de la família llur, sinó que el poble anhela la tranquil·la i veritable pau de casa seva.

Per això els homes de Catalunya que redactaren l'Estatut, interpretant fidelment els desitjos i els sentiments del poble, tingueren bona cura en aclarir aquest punt amb la finalitat de treballar per a aconseguir que mai més cap fill de la nostra terra hagi d'anar a exposar la vida lluny de la llar.

Utopia, dirà algú.

¡No! ¡No! Qui no hagi estat a l'Àfrica que es posi la mà al pit. Si és que cal conservar les possessions africanes, l'exèrcit ha d'ésser voluntari, mai obligatori.

Selvatànies

CAMÍ DE LES ERES

De la Vila a la riera
no hi ha camí més planer.
Ja no hi queda ara cap era
de tantes com n'hi hagué.

Banda amunt, un mur de tanca,
del vent el té arrecerat;
banda avall, si el mur hi manca,
hi ha la vinya i el sembrat.

Adéu forques i xivarri
de l'estiu esplendorós!
No s'hi sent ni xol, ni arril,
ni el cantar dels batadors.

Ni al migdia cap fadrina
no s'hi veu a dû el dinar;
ni quan el dia declina,
els carros de palla i gra.

En passar la marinada
no s'hi atura ni un segon,
que la palla ja és ventada
i els pagesos ja no hi són.

Camí et diuen de les Eres
i no ets ara tal camí.
Si és que enyores les garberes,
més enyores el tragí.

R. BON-RETORN.

La República ha de fer que aquesta utopia, que diuen alguns, sigui prompte una realitat.

Tot això significaven aquelles plaques blavoses del Portal d'Avall.

Avui, n'hi ha una que diu: «Portal de Francesc Macià».

Aquest nom, malgrat les turbulències polítiques, sempre ens serà respectable i ens simbolitzarà la nova Catalunya que comença a plasmar-se.

I del 14 d'Abril d'enguany ençà, cada vegada que entrem a la Vila per l'antic Portal d'Avall i alcem els ulls vers el lloc que ocupa el marbre que ens diu que l'hem d'anomenar de Francesc Macià, ens recordem de les mans desconegudes que una nit arrencaren aquelles plaques blavoses, i com que en aquest acte nosaltres hi vegegrem l'expressió d'un sentiment ben noble, els hi fem l'homenatge humil i silenciós del nostre pensament.

JOAN VALLDAURA.

L'alzina simbòlica selvatana

«Quan el van tallar de soca,
Va quedar sa eterna rel.
Ja rebrota a ran de roca;
I amb el temps tocarà el Cel».

(«L'arbre sagrat». Cançó popular)

ENCORATJA—i és alhora esperançador—llegir l'esment fet a les pàgines de BRUM, on hom constata—en mig d'alguns judicis més o menys *subjectius* (?)—un fèrvid i, cal creure-ho de *bona fe*, ben intencionat selvatanisme.

Hom no pecarà pas d'exageració si ací s'afirma que feia goig de rellegir ço que, amb encert i sà humorisme, signava el pseudo-nominal «Pep».

D'ocurrències felices com a la que ens referim ara, se n'hi haurien de veure sovint exposades a BRUM, sempre i quan siguin en bé de La Selva, com en el cas de referència actual.

Precisa, però, més que el *llançar* idees, recollir-les, i fer-les, assenyadament, *fets* pràctics, com «Pep» afirma categòricament; i amb força lluc.

A tot selvatà—més que més si és sojornant a La Selva—li hauria de batre el cor de joia de veure que hi ha, encara, fills de la mare comunal, (la Vila), que senten per a ella belles coses. Car bellíssima cosa és la idea de fer la *nova* plantació de l'enyorat «Arbre simbòlic-selvatà», en un lloc *ad hoc*,—segons les suggerències del per a nosaltres desconegut personal «Pep»—allí, diu ell, al *bell mig del Portal d'Avall*. (De fet, això honoraria molt a la Vila i els seus incoles).

* *

L'alzina simbòlica vindria a ésser a tall de paral·lamps misteriós, si més bona cosa no, que aniria esmortuint les concebibles (?) humanes discordançies vilatanes. Car aquestes—faídica plaga social-selvatana—mai no honoraran gens; per tal com tota bona via obstrueixen, i per tal com ralenteixen l'empremta que cal donar a tot bon progrés vilatà-selvatà.

L'alzina simbòlica selvatana, amb el seu lleu fresseig vindria a fer com de veu—també prou misteriosa—que, a cau d'orella de cada selvatà, diria i recordaria el mot sagrat i patriòtic alhora: «Unió!» per tal com sense ell no serà mai possible una cabal i eficaçíssima intel·ligència per al bon con-viure social-vilatà. (No cal fer retret de llastimoses desavinences...)

L'alzina simbòlica del Portal d'Avall—veritable «arbre sagrat» que tan-tes coses altíssimes diria i significaria—fóra el més despert guaita que, de nit i de dia, aniria atalaiant, podríem dir, àdhuc els sinistres intents dels enterbolits amb idees maquiavèliques contra la pau i el bé comú selvatà.

Cada brot tendre de l'«arbre sagrat» de la Vila—talment com a *dits índexs* terriblement denunciants—assenyalarien, irats, als qui, amb mala ànima barrilessin contra la «Unió sagrada» que li cal a La Selva per tal de no caure en desprensió, ni ésser mai un recer de mals esperits. (Recordéssiu els infernals estralls de la Jerusalem deïcida, segons Josephus ⁽¹⁾ historiador i fill d'Israel.)

Oh! l'arbre sagrat vilatà-selvatà El mateix ramatge túpid ver-fosc, de gran virior, esdevindria com a *balma sagrada* on cada selvatà trobaria un «lloc de refugi» en el simbolisme dels *drets* i *deures* mutus a servir, i fer-los prevaldre davant la llibertat i la justícia.

La *balma simbòlica*, amb la besada fresca i somrient de la *marinada*, faria com de pènola màgica que als selvatans indicaria el ritme actiu, i placèvol alhora, en mig del dinamisme de la vida d'*acció noble* selvatana. Acció que és indispensable fonamentar-la en l'*ordre moral* sempre.

* *

Visió, somni, només... La generació actual selvatana, responsable, a ella pertoca refer el que uns ignorants d'altres temps van destruir, (segons tradició). Car no van saber capir la vàlua moral del sagrat *simbol* selvatà: l'arbre *material*, tan ben venerat pels ancestrals. (En les fonts públiques, com també dalt ben amunt de l'orgue parroquial saberem estil·litzar-lo, jatsi-gui en la pedra o al fust. Bella *plasmació* de la dignitat col·lectivo-selvatana en segles passats.)

No permeti pas la gènera actual selvatana que cap d'altra, esdevenedora, pugui imputar-li el greu manament de descurança, menyspreu o

oblit. Això fóra un tort imperdonable; un *total* ridícol.

Sigui tothom ben gelós, de l'«alzina símbol». Ara és hora de tornar-la a plantar ben viva i arrelada. El *punt d'honor* serà per al qui doni el *primer cop d'aixada* per al clot del *formós plançó* a posar.

Cal no dubtar-ne: L'alzina simbòlica-selvatana despertarà—en tots els fills de La Selva—més belles idees encara. Ella recordarà les grandeses pretèrites, com també les *intangibles llibertats populars*; llibertats que res ni a ningú mai no anquilosen; llibertats dignes que són la més sòlida fonamentació del progrés noble, ben entès i profitós; llibertats, però, que a tothom fan passar per la raora de la justícia que tot ho aquilata; llibertats, en fi de comptes, que no es decanten ni a la dreta ni a l'esquerra. Car són l'indicador, el *fidel* de la balança també tota ella un simbolisme d'equitat. Elles faran el miracle de tornar per la dignitat i l'avenç de La Selva. Elles servaran, àdhuc repoliran l'ànima selvatana; la *consciència popular de bon ésser*. Aquesta és l'*eternà arrel* que simbolitza l'«arbre sagrat» vilatà. Arrel, però, que ningú mai no podrà destruir-la sinó Déu *únic autor* de la Naturalesa i dels pobles de tots els temps.

A. CATÀ I SIMÓ.

Sarrià, 14 d'abril de 1932.
1. er aniversari de la proclamació
de la «República Catalana».

(1) Jos. "De bello indalco".

LLEGIU I PROPAGUEU
EL NOSTRE PERIODIC

Diccionari General de la Llengua Catalana
per POMPEU FABRA

Aquest «Diccionari de la Llengua Catalana» de Pompeu Fabra, és la publicació capital que esperàvem tots els Catalans

Aquest Diccionari constarà de 20 a 25 fascicles que es publicaran quinzenalment. Cada fascicle de tamany 14x20 cm., tindrà unes 100 pàgines de text i podrà adquirir-se únicament per subscripció al preu de 2'50 ptes.

El preu de l'obra, un cop acabada, serà superior al total de la subscripció.

Dirigiui les subscripcions a:
LIBRERIA NACIONAL I ESTRANGERA. — Raval
Santa Ana, 20 Telèfon 419 A. — R E U S.

Sols per record

Si anem a les golfes d'algunes cases, trobarem penjat d'un clau clavat a la paret i a bona alçada perquè per a res destorbi, algun llum de ganxo; està cobert de rovell que li fa de mortalla. La soletat el mata, deu sentir gran enyorança quan deu pensar que abans vivia en mig de la família, tant a la cuina com a la sala, tant l'amo com els criats el portaven

a la mà amb gran mirament, i la mestressa cuidava de que sempre fos net i polit i fes tot el goig possible.

Ara, viu arreconat, i amb ull vergonyós mira a la bombeta elèctrica com resplandeix triomfant.

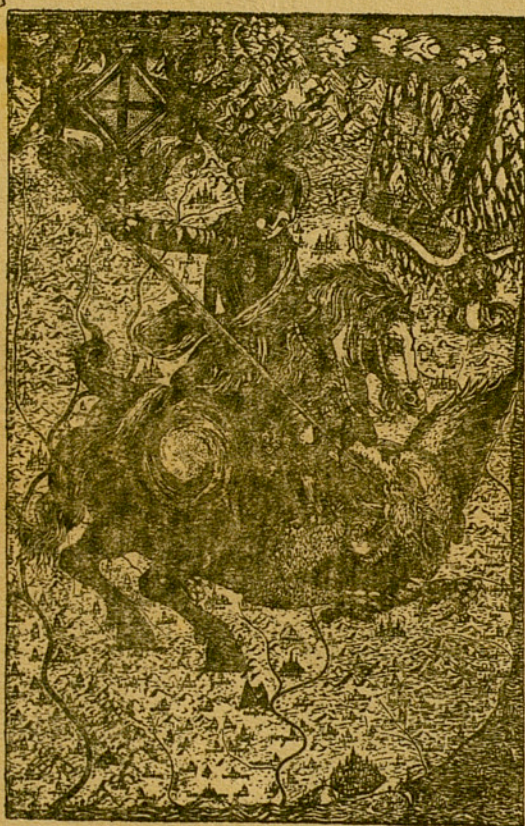
Es la veu forta i potent del progrés que l'ha obligat a recollir-se a la golfa o bé al quarto dels mals endressos.

Si seguim les golfes i trespols morts, en trobarem tants de trastos que abans tenien tota la nostra pon-

deració per el bon servei que ens prestaven i avui es moren a la foscor, els uns, atapeïts de queres i menjats per els pacients corcs, i els altres per el desgast quiet del rovell; la pols i les teranyines els tapen la cara perquè la vergonya els molestaria al pensar que en justícia han estat substituïts per altres que han vingut a donar més bon serveis que no donaven ells.

Homes... trastos de l'antic règim... penseu... penseu.

J. MAR.

NIT DE SANT JORDI

Una pluja d'Abril ha obert les roses
i la lluna camina pel jardí;
al cel més tendre que les flors descloses
hi ha un tremolor d'estels i serení.

L'hora és tranquil·la, fonda, ampla i calmosa,
passen uns núvols de flonja blancor,
passen com una nau silenciosa
i es perden cel endins sense remor.

Un aire fresc com un alè de rosa,
que se'ns detura un xic a cada pols,
sota la pell de mica en mica ens posa
un xic de fred d'Abril d'aquell tan dolç.

No dorm tot en la nit, algú vigila:
dalt a la cambra del castell ve

hi ha un llumet que titil·la,
talment la tremolor d'una pupil·la.
que no es pot adormí.

Hi ha un fill i un pare que, en llevant la taula,
cada any, aquesta nit,
no es saben dir paraula
i amb gran tristesa es miren fit a fit.

Que aquell cel obert a la bonança
i aquell corre-hi dels núvols sense fi
els diu al cor:—Quina és vostra esperança?
vau neixê esclaus, i esclaus heu de morí?

Cada any que passa, amb la finestra oberta,
i amb els cabells al vent,
esperen mitja nit, per si els desperta
el cavall de Sant Jordi furient
que renilli i els dongui el crit d'alerta.

Que es diu que l'home que ha sentida
la veu d'aquest cavall,
té l'ànima salvada i redimida
i no se'l pot fê esclau, ni a cops de mall.

—Pare, qui és aquesta veu que canta?
—És ta mare que breça el teu germà.
—Si ens adormiu amb tan dolça complanta,
com voleu que ens desperti demà
el renill del cavall que ens espanta
i se'ns ha d'emportâ?
—Adeussiau! No el sentiú com renilla
núvols enfora i enllà del cel blau?
—Calma, fill meu, és un núvol que brilla,
que no sigui el cavall del Comte Arnau!

—No és el Comte l'Arnau que se m'emporta;
que és de Sant Jordi el corsê esfereït;
si no heu sentit aquella veu tan forta,
ai, pare, és que teniu l'ànima morta
i ja sou carn d'esclau sense esperit!

VENTURA GASSOL.

VIDA MUNICIPAL

Sessió del 30 de Març

Oberta la sessió es registren els Butlletins oficials i correspondència darrerament rebuda.

El Secretari manifesta que amb motiu d'una inspecció del Timbre que comprèn des del 1928 al 1931, ha hagut d'abonar el Municipi la quantitat de 191'40 ptes. per reintegres de documents mancats d'aquest requisit.

S'aprova l'amillament a favor d'Andreu Cochs Mallafré d'una finca que figurava a nom de Maria Mallafré Ferré, en virtut d'expedient d'informació possessòria a favor del primer.

Es revisa la tarifa de pompes fúnebres, acordant-se continuï vigent la que fins ara ha regit.

S'acorda en principi la construcció de 25 nínxols al cementiri.

Manifesta l'Alcalde que el senyor Guitert li ha expressat els seus desitjos de formalitzar un document privat amb l'Ajuntament per a donar més identitat al conveni verbal sobre la permuta de terrenys pel grup escolar.

S'examinen i són aprovats diversos comptes.

Sessió del 6 d'Abril

Oberta la sessió es registren els Butlletins oficials i correspondència darrerament rebuda.

En virtut d'una Circular del senyor Governador Civil sobre la festa nacional del dia 14, s'acorda que la comissió de festes redacti el programa el qual deurà ésser aprovat a la propera sessió.

El Secretari dóna compte de la liquidació de l'agent de negocis En Ricard Cabré, essent aprovada.

També dóna compte de l'existència en caixa al començar l'any 1932 i dels ingressos i pagaments realitzats durant aquest primer trimestre, del que resulta una existència en Caixa en primer d'Abril, de 9.887'90 ptes.

S'acorda fixar a la taula d'anuncis el moviment de Caixa d'aquest trimestre com també que en el successiu hi sigui fixat mensualment per a coneixement del veïnat.

S'aprova una relació de jornals de 100 ptes. per a plantació d'arbres a l'Àvinguda.

Es nomena Comissionat davant la Junta de Classificació pels assumptes de quintes al Secretari de la Corporació.

S'aprova passar avís als veïns Josep Morros i Joan Boada per a que condueixin per tuberia les aigües pluvials de les seves cases corresponents al Passeig i carrer Boada, respectivament, en virtut d'haver fet obres a les façanes de dites cases.

S'acorda no permetre la reforma de la façana de cap edifici, si no es condueix l'aigua pluvial per mitjà de tuberia i anunciar aquest acord per pregó, fent remarcar que les autoritzacions han de demanar-se a l'Alcaldia per escrit.

L'aire de la nit

L'AIRE que respirarem durant la nit si deixéssim els balcons o les finestres obertes o entreobertes, fóra molt més pur que el que respirem a les ciutats, durant el dia, per l'aturada que experimenta a la nit la vida industrial i la vida domèstica.

No deixant el balcó o la finestra oberta, l'aire que respirem a la nit és molt viciat; a la matinada manquen els gasos que donen salut i vida, que constitueixen l'element vital de l'aire (l'oxigen), i en canvi conté els gasos tòxics que alteren la salut i deixen el cos feble per a tota classe de treballs tant físics com intel·lectuals (l'anhidric carbònic i d'altres).

Deixant les cambres closes durant la nit, l'aire s'impurifica i per això, en entrar al matí a l'habitació de dormir, abans d'ésser ventilada, sentim un tuf malsà i característic. I així ens anem emmetzint durant la nit, quan podríem fàcilment respirar un aire més pur que ens enfortiria i probablement evitaria molts casos de tuberculosi i d'altres malalties.

En deixar el balcó o la finestra oberta, cal tenir, està clar, algunes precaucions.

Podem, per exemple, graduar l'obertura de la finestra, segons el fred i l'estat atmosfèric; així podem deixar, a l'istiu, oberta la finestra de bat a bat, i tenir-la més o menys closa a l'hivern, i àdhuc de vegades deixar oberta, no la finestra del dormitori, sinó la de l'habitació del costat; i cal evitar que hi hagi altres obertures que puguin establir un corrent d'aire que podria resultar perjudicial.

Una de les coses certes, és que no ens refredem per l'aire fresc que

Nòtules històriques

APOTECARIA

EL Rm. Jordi Episcula, Nunci de S. S. Clement XI, en 1708 envià un Breu al Convent de St. Agustí de la Selva i al seu prior P. Bordó, facultant-los d'obrir una Apotecaria, vist que la universitat de la vila ho volia i l'Orde agustí hi venia bé.

El primer apotecari que la regentà fou el R. P. Fr. Sebastià Vilar, home molt entès i versat en aquest afer, que l'exercí durant 26 anys, ço és, fins que morí en 1736, i aleshores se n'encarregà el R. P. Fr. Joan Vallverdú. Aquest morí dos o tres anys després i per ésser massa jove el nou apotecari R. P. Fr. Pere Vilanova, s'arrendà al Sr. Josep Masaguer, fins que en temps del prior Fr. Noguera, —1744-1747,—se'l despatxà, passant a mans del mentat P. Vilanova.

L'any 1777 morí dit R. P. Fr. Vilanova i el prior Fr. Martí, poc després, es vengué l'Apotecaria que, establerta al Convent i regentada pels PP. Agustins durant més de 70 anys, prestà molt notables serveis a la Vila.

(Del llibre inèdit «El Convent de St. Agustí de la vila de la Selva del Camp de Tarragona», per Eufemà Fort i Cogul).

respirem, sinó més aviat pel refredament de la pell; d'ací ve que si deixem oberta la finestra, hem d'abrigar-nos més que no pas d'habitudo; i fins convé, millor diríem, és imprescindible, que deixem una flassada ben a prop nostre, al nostre abast, sense necessitat de moure'ns del llit. D'aquesta manera, si a la nit ve un canvi brusc d'aire — canvi brusc que ens despertarà, però no ens refredarà — podem abrigar-nos fàcilment, sense la qual cosa no podríem dormir bé, i a la llarga tanmateix ens refredaríem. Finalment, de totes maneres, les persones delicades, febles, malalisses, faran bé de consultar abans amb el seu metge.

Amb la «finestra oberta», moltes persones que avui, en alçar-se al matí, es troben amb mal de cap, ensopides, decaigudes per haver-se intoxicat durant la nit amb aire viciat, es despertaran àgils, animoses, fortes.

Un mitjà ben senzill pot obrar un miracle.

DR. CLAUDI BASSOLS.

Noticiari

S'ha celebrat amb gran solemnitat la commemoració del primer aniversari de la proclamació de la República. La nostra vila es va vestir de festa, el que palesava la joia que traspuava dels cors dels selvatans per tan magne aconeixement. Moltíssims balcons es vegeren endomassats amb els colors catalans i republicans.

Els actes que se celebraren havien estat anunciats per l'Ajuntament per mitjà de programes. Hi hagué tronades, cercaviles, ballades de sardanes, etc., tot amb gran animació.

L'acte més solemne i que cal remarcar degudament, fou el de descobrir la làpida que dóna el nom de «Portal de Francesc Macià» a l'entrada principal de la vila, que tan impopularment s'anomenava «Plaza de José Nicolau».

Aquest acte tingué lloc entre 11 y 12 del matí, amb assistència de les Autoritats municipals, essent presenciat per un públic nombrós i entusiasta.

Un cop descoberta la làpida per l'Alcalde de la vila, els nostres il·lustres convilatans En Joan Puig i Ferreter i Ventura Gassol, que vingueren expressament de Barcelona per a prendre part en aquest acte, pronunciaren brillants parlaments, que foren fervorosament escoltats i aplaudits.

Hem tingut el gust de saludar a la Sra. D.ª Esperança Puig Pellon, mestressa Nacional que ha vingut a encarregar-se interinament de l'escola de nenes que fins fa poc havia regentat D.ª Josepa Casas Cabré suara traslladada a la veïna ciutat de Reus.

Han estat repartides per totes les cases unes fulles en que la clerecia de la Vila invita els catòlics a contribuir al sosteniment de la clerecia, culte i Seminari. Tot fa suposar que la nostra Vila, essencialment catòlica, voldrà mantenir les seves tradicions religioses, i contestarà satisfactòriament a la invitació que li ha estat feta.

Els dies 12 i 13 del corrent es complí l'ordre de la superioritat que manava la laïcització de cementiris, retirant del nostre les creus i la inscripció que hi havia al frontispici que deia «Beati

mortui qui in Domino moriuntur» i que serà substituït pel de «Cementiri Municipal».

Per a evidenciar la mala intenció del corresponsal de premsa Sr. Josep Girona, qui publicà que això havia constituït un número del programa oficial de festes per la commemoració de la República, direm que aquests treballs foren executats sense estar anunciats i amb tot el respecte que cal.

Es feu a la quieta igual que l'Ajuntament de la dictadura tregué el Crist que presidia el saló de sessions del Consistori per a posar-hi el retrat de Primo de Rivera, amb la sola diferència que això fou un acte del tot espontani, mentre que el primer fou en compliment de la llei.

PER a adquirir material elèctric a bon preu, així com també motors, dinamos i aparells de ràdio, visiteu la casa

JOSEP LOZANO

CARRER FORTUNY
(abans Monterols) **REUS**

Ens diuen que molts dies abans de retirar-se les creus del cementiri, es retiraren les de les escoles, i havem de dir en honor dels senyors mestres, que també ho feren sense cap nota d'estridència ni *bombo* de cap classe.

Als 74 anys d'edat ha mort a la vila de Cornudella la Sra. Antònia Milà, mare del nostre particular i dilecte amic Antoni i del Rvnd. Claudi Roig, rector de l'esmentada vila.

Rebin els fills i família tota, l'expressió del nostre més sentit condol.

El dia del Patró de Catalunya molts balcons, principalment del carrer Major, es vegeren endomassats amb la bandera barrada. Això prova que es va arrelant en la nostra Selva el sentiment de catalanitat que per vergonya nostra havia restat adormit durant molts anys.

A «La Defensa Agrària» es ballà una audició de sardanes que desgranà amb molt bona execució la cobla local, i que fou molt concorreguda.

Entre les noies que hi assistiren fou sortejada una artística imatge de Sant Jordi resultant afavorida la molt simpàtica Teresa Vallverdú.

La Junta de la Biblioteca de «La Defensa Agrària» ens prega fem públic el seu agraïment envers D. Josep Satorres pel valuós donatiu de llibres que ha rebut de dit senyor.

Igualment vol fer ostensible el seu goig per haver-li estat lliurat pel Consell de Cultura de la Generalitat de Catalunya, un nombrós lot de llibres.

El nostre amic Eufemià Fort ha estat molt felicitat amb motiu d'un article de tema geogràfic publicat a «La Veu de Tarragona».

Han contret matrimoni el nostre amic Ventura Vilalta amb la senyoreta Maria Morgades.

—També han celebrat l'enllaç matrimonial l'igualment amic Pere Masdeu amb la senyoreta Josepa Ferrer.

Nostra enhorabona a tots.

Ha mort la Sra. Dolors Roig Ribera, cunyada del nostre amic i subscriptor Sr. Vicens Robert. Rebi el nostre condol.

impremta requesens
montblanc

treballs a una o més tintes
acurada presentació
preus mòdics

Correspondència

N. Levid. — Les actuacions que vós blasmeu no són públiques i per tant, aquí no se'n pot dir res. Aixequeu els ulls i potser escriureu coses de millor profit.

J. Marc. — Rebut tot, ho anirem publicant.

Set-ciències. — Heu deixat un buit al nostre periòdic, ço que no està bé per vós ni per nosaltres.

Joan Valldaura. — Gairebé ja no us coneixem. Va quelcom retallat.

Pep. — Que ja s'han acabat les reformes vilatanes?

Màxima distinció □ Màxima elegància □ Màxima economia
obtindreu vestint-vos en la

Sastreria New York

CARRER LLOVERA, 29

REUS

Sindicat Agrícola i Caixa Rural de Sant Andreu

Domiciliat en el local de "La Defensa Agrària"

Capital solvent: 5.000.000 de pessetes

Premses hidràuliques de propietat

Elaboració i venda d'oli d'oliva

CAIXA D'ESTALVIS

Rendiment a compte corrent	. . .	3 per cent
" per semestre	. . .	4 " "
" anyal.	. . .	5 " "

La imposició mínima és de 25 pessetes.

SELVA DEL CAMP (Tarragona)

IGNASI CABRÉ

SERRALLER - MECÀNIC

Construccions i reparacions de sinies i motors
Instal·lacions de motors-bomba i tuberies per
a conduccions d'aigua

MAJOR, 21

SELVA DEL CAMP